

2013

UTBLICK

A TALE OF
TWO DIVIDES
p.4

MISSING:
160 Million
Baby Girls
p.6

TOMRUMMEN
SOM MÖJLIGGÖR
HÖGERPOPULISM
p.10

GAPS OF LONDON
p.14

THE THIGH GAP
On Female Ideals and
The Internet
p.16

LET'S CLOSE THE GAP
p.18

URBANA
UTMANINGAR
p.20

KLYFTAN
MELLAN BEGREPP
OCH FENOMEN
p.22

MIND THE GAP
BETWEEN THE ROCKS
p.24

VIDGANDE
GLAPP MELLAN
ATATÜRK OCH
ERDOĞANS TURKIET
p.26

Nº

4

T H E
M E
M I N
D T H
E G A
P

**Legally Responsible
Publisher:**

Jonas Eriksson

Editors-in-Chief:

Jenni S. Lindberg
Jonas Eriksson

Writers:

Mikael Boberg
Eva Corijn
Jonas Eriksson
Hannes Hognert
Anja Johansson
Amanda Modée
Anton Ståhl
Josef Svantesson
Aiysha Varraich
David Westerberg

Graphic Design:

Johan Ahlbäck

Photography:

Jenni S. Lindberg

Publishing House:

Trydells Tryckeri

Elsewhere:

www.utblick.org

Facebook.com/utblick

Twitter: @UF_Utblick

Detta material är helt eller delvis finansierat av SIDA, Styrelsen för Internationellt Utvecklingsarbete. SIDA delar inte nödvändigtvis de åsikter som här framförs. Ansvaret för innehåll är uteslutande författarens.

»The more education a woman has, the wider the gap between men's and women's earnings for the same work.«
– Sandra Day O'Connor (First woman to be appointed to the US Supreme Court.)

LETTER FROM THE EDITORS

Mind the Gap. Another one of those themes that may at first appearance seem a bit vague in terms of allowing for a cohesive magazine to take form. The perks of landing on a theme like this is that it can be interpreted in so many ways. It does indeed demand a certain level of deciphering but it also opens up a breach - or a gap if you like it - for individual interpretation enabling creativity on behalf of writers, illustrators and photographers to spur.

For all of you who have ever visited London you've probably also travelled through the underground system that serves a large part of Greater London. A travel through the tubes in the largest city in the European Union entails registering the cautionary phrase »Mind the gap«, serving as a heads up for passengers getting off the train. There are, however, other gaps in the contemporary world than that between platform and train that requires attention.

How does one explain the fact that 160 million baby girls have gone missing in today's world? The word missing might be somewhat misleading, and should perhaps be put between quotation marks, since they never really got a chance at life in the first place. Gendercide, as a result of sex selective abortion and fatal neglect right after birth, has, however, caused a huge gap between the numbers of living women and men throughout the globe, mainly in China and India.*

Culture, tradition and politics all

*Page 6, Missing: 160 Million Baby Girls

*^{**}Page 4, A Tale of Two Divides
***Page 10, Tomrummen som möjliggör högerpopulism

serve as partial explanations as to why the disparities in sex ratio have come to be. Turning our attention to the latter's realm there is a huge amount of challenges, future as well as present ones, to be solved by governments around the globe. The somewhat worn out, yet significant, term globalization proves its usefulness when discussing the issue of economic inequality, highly a political matter. On a global level »emerging economies« are accomplishing an unprecedented economic catch-up. Nationally, however, income disparities are increasing, chiefly within »developed« countries. In other words, mobility of capital and jobs has indeed generated a shrinking economical gap between countries, but at the same time widened the gap between low- and high-income earners within them.^{**}

The twofold trend induced by globalization is said to be accompanied by an additional component. As economical marginalization increases many europeans seem attracted to populistic right-wing parties. Political entrepreneurs see the opportunity to play upon the feelings of social and economical insecurity and mold their rhetorics accordingly. »Outsiders« are consequently labeled as a threat, while the need for »insiders« to stick together is stressed. The number of people supporting this right-wing parties increases as other political parties homogenize in the middle of the left-right spectrum, creating a political gap to be harnessed by populistic rhetoricians, this according to some theories.^{***}

Mind the Gap. »*Another one of those themes...*« you might think. We ask you to think again. The creativity doesn't end when this magazine goes to print. In an extended form it is also imposed upon you as a reader. For in the gap between creator and interpreter, the interpreter also creates.

With that said, we, Jenni and Jonas, would like to thank all writers, illustrators, photographers who have been involved in the Utblick year of 2013. As this is the last issue for us as editors-in-cheif we would also like to express our utmost gratitude to graphic designers Anna-Lotta Ahlmén and Johan Ahlbäck, who have put together the last four fine issues of Utblick.

A TALE OF TWO DIVIDES

Looking at the world today there are two major stories when it comes to economic inequality. On a global level an unprecedented economic catch-up is occurring; the countries normally included in the term »emerging economies« today account for half of global output and 80 percent of the annual growth, a number that is rising steadily. On the national level, however, income disparities are on an upwards sloping trend, steepest in the developed countries. The narrowing of one gap risks being offset by the widening of another.

A recent OECD-report* put the spotlight on the increases in national income disparity among its members. The countries in the OECD differ in lots of ways but the pattern of increased inequality is found in most of them. From the 1980's and onwards the top 10 percent of income earners has seen their income increase at a much faster pace than the bottom 10 percent, a group that in some countries has seen its income stagnate or even decrease. The development in this direction predates the economic crisis of 2007 but has been intensified by it.

Both the widening and the narrowing gap are products of the

*www.oecd.org

profound changes that the world economy has seen over the past few decades. Globalization, in the form of trade- and finance integration, international migration and the increased mobility of both information and the firms themselves, is one of the driving forces behind the »rise of the rest« but has also had affect on the national inequality. With increasing global mobility comes an increasingly specialized division of labour. Where for example labour is cheap, the footloose and labour intensive industries tend to move, knowledge intense sectors tap into pools of highly skilled labour in the big cities and so on. In the case of countries

“From the 1980's and onwards the top 10 percent of income earners has seen their income increase at a much faster pace than the bottom 10 percent, a group that in some countries has seen its income stagnate or even decrease.”

like Sweden a lot of the low- and semi skilled manufacturing jobs have been sent overseas, while the ones created have been in the advanced service sector as well as low skilled service jobs, often without the wages or security as the jobs that left. For example the rate of unionization tends to be higher in the manufacturing industry than in the fast-food business. This has been good for the well educated as an increasing number of international corporations fight for the best talent and thereby push the wages upwards.

Hand in hand with globalization goes the technological progress that both paved way for, and was fueled by it. A lot of the manufacturing that has not been off-shored is now highly automated, the production has gone from being labour intensive to being capital intensive. This has led to a jump in productivity over the past decade but thanks to monetary policies put in place (by social democrats) in the early 1980's this has not led to higher wages, but to increased profitability. This development has a high-income bias as the people who, through stocks, own the large companies are getting most of the newly created wealth. This is also a good example of the third large factor that affects the income distribution: policy choices and regulations.

The big challenge for the governments around the globe now is to pass legislation that harnesses the virtuous sides of international trade and at the same time finds ways to compensate the people it leaves behind. A degree of inequality is natural and vital in a market based economy, but an increasing number of signs show that in large parts of the world the balance between incentivization and redistribution is off by a long shot.

MISSING:

160
**MILLION
BABY GIRLS**

“A map of places where gendercide occurs, shows us that the practice is a global trend, stretching across continents, social classes, religions and development levels.”

Two years ago, the journalist Mara Hvistendahl published a book that contained a shocking figure: throughout the past decades, more than 160 million baby girls have gone »missing«. However, contrary to regular reports looking for disappeared people, there is no section detailing where these girls were last seen or heard: most of them never got a chance at life in the first place. The practice we are talking about is gendercide, in which female children are killed either by sex-selective abortion or infanticide and fatal neglect right after birth. When nature is allowed to run its course, the sex ratio at birth* is approximately 103-106 boys for every 100 girls that are born. The slightly higher number of baby boys is due to the fact that they are more prone to death by childhood disease, which evens out the sex ratio by the time children hit puberty. In certain parts of the world though, the SRB ratio is so skewed that it is biologically impossible to explain without human intervention.

China tops the list, with 124 boys being born for every 100 girls, and some provinces in the east and south even reaching an SRB of 130. Northwest India shows a shocking gender disparity too, with an average of 120 boys per girls at birth, though there are distinct regional differences. More Asian countries affected by gendercide are Taiwan and Singapore, but the practice is found in other continents as well. After the fall of the Soviet Union, ex-communist countries in the Caucasus saw a sharp rise in gendercide, with baby girls in Georgia, Armenia and Azerbaijan disappearing en masse. In the Western Balkan, the practice is observed in Serbia and Macedonia. Even in the USA disparities in sex ratios are found, though mostly in Asian-American populations. A map of places where gendercide occurs, shows us that the practice is a global trend, stretching across continents, social classes, religions and development levels. An explanation linked to levels of poverty or ignorance thus does not seem to hold, as some of the worst SRB ratios are found in China's and India's best educated areas with the highest per capita incomes.

The explanation of gendercide is threefold. A first cause lies in an ancient preference of sons over daughters in certain countries, where sons are seen as better at physical labor, daughters need expensive wedding dowries, or laws might be in place that only allow men to inherit. Polls sadly show that the preference for sons is still widely present: in some African countries, parents even prefer sons to daughters at a ten to one ratio.

Modernization and rising income are a second cause of gendercide, since these often result in a wish for smaller families with fewer children. In those cases, parents may rather abort an unborn daughter than face not having a son. Especially when the first child is a daughter, chances of the next child »happening to be a boy« are incrementally higher. In Beijing municipality, where the one-child policy allows for

*SRB

some exceptions, the sex ratio when having a third child (if the first one was a daughter) is the unbelievable figure of 275 boys for every 100 girls.

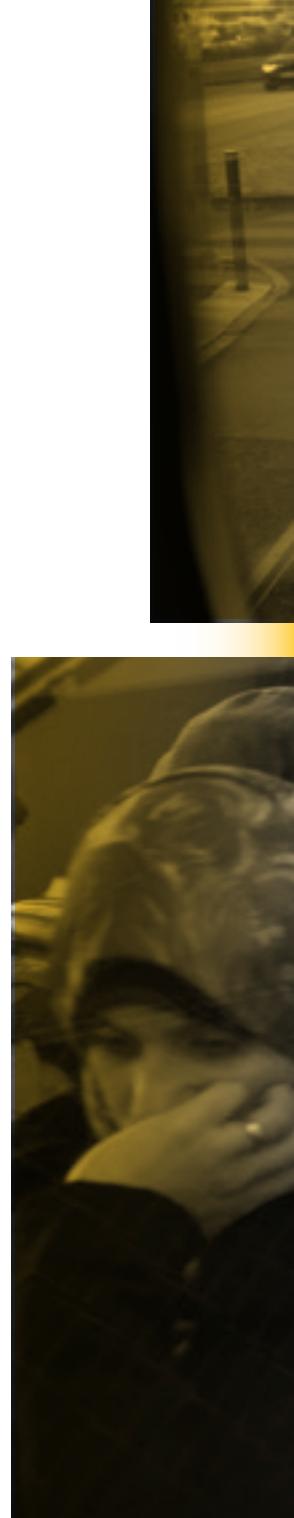
Finally, the spread of more advanced, affordable ways to determine the sex of a fetus (such as ultrasound scans) as well as improved abortion techniques, are contributing to gendercide. Especially in the Caucasus, where ultrasound machines were rarely available during the Soviet Union, their import since 1991 has increased sex-selective abortion extensively. Although sex-selective abortion is illegal in most countries (including China and India, though not in Sweden), it has proven hard to prevent.

The problem with gendercide is that it creates a society in which men (especially of the lower classes) are increasingly unable to marry, with disastrous consequences. In Asia, where marriage and children are almost compulsory for social status and acceptance, these men are seen as outlaws. Both in India and China, clear figures prove that already there is a link between unnatural SRB rates and increased crime, bride trafficking, sexual violence, prostitution, and female suicide. It is predicted that by 2020, there will be 30 to 40 million more young Chinese men than women - twice the entire young male population of Germany, France and Britain combined.

When it comes to halting this global problem, a sliver of hope is the case of South-Korea, where the gendercide situation in the 90's was nearly as bad as in China today. Very slowly, the same modernization process that first brought better ultrasound technologies, also started to change the values and beliefs in the country. Higher female education, better equal rights and anti-discrimination legislature turned the belief around that daughters were worth less than sons. Today, South Korean SRB rates are almost back to a natural level.

In their defense, China and India are trying to tackle the gendercide problem through legislative reforms and mass public campaigns designed to raise awareness. A lot more needs to be done, though. In China, more research is needed into possible negative effect of the one-child policy on sex ratios at birth. Most importantly, however, social views on women need to be changed through improving gender equality. This can be done by reforming the discriminatory laws, expanding female education and health care, targeting health facilities with the most lopsided ratios, and getting more women into public life as role models.

Luckily, the most recent Chinese census showed that the SRB numbers have stabilized, and an alternative calculation of the amount of Indian baby boys provided a careful conclusion that the establishment of a strong middle class in certain provinces was helping to scale back to practice. Changes in attitude happen very slowly though, so until things have improved drastically, baby girls need all the protection they can get.

T O M SOM HÖGER-

Front National i Frankrike, Frihetspartiet PVV i Nederländerna, Jobbik i Ungern, Dansk Folkeparti i Danmark är bara några exempel på främlingsfientliga och högerpopulistiska partier som vinner mark runtom i Europa. Gemensamt för partierna är att de vinner väljare genom att spela på kulturella skillnader och erbjuda ett alternativ för de som ser sig som förlorare i vår globaliserade tid. Dessa männskor kan exempelvis känna sig socialt eller ekonomiskt marginalisera. Ofta säger sig högerpopulistiska partier företräda de utsatta i samhället, vilka vanligtvis hävdas vara den »egna«, enligt dem, diskriminerade och förtryckta majoritetsbefolkningen. Detta är en position som ofta döljer en rasistisk uppdelning mellan vi och dem.

Det har presenterats många teorier om varför högerpopulismen fått sådant utbrett fäste i Europa. En teori visar hur populism kan uppstå i vissa kontexter där länder brottas med sitt nationella arv. På så sätt förklarade exempelvis vissa det österrikiska Frihetspartiets framgångar i valet 1999 där de fick 27 procent av rösterna och därigenom blev landets näst största parti. Man menade att orsaken var att österrikarna inte klarat av att komma över sin nazistiskt präglade historia, och därmed att det österrikiska valresultatet utgjorde ett specialfall som inte skulle upprepas någon annanstans. Argumentet motbevisades dock när högerpopulistiska partier rönte framgångar även i länder vars historia inte enligt teorin kunde förklara valutgången. Ytterligare en teori som presenterats hävdar att lågutbildade väljare har större benägenhet att falla offer för propagandisterna. Även denna teori har sedermera dömts ut då undersökningar visat att högerpopulistiska anhängare går att finna i samtliga samhällsskikt.

Den politiska teoretikern Chantal Mouffe har frångått tidigare teorier och skiftar istället fokus till etablerade partiers misslyckande för att förklara den politiska utveckling där högerpopulistiska partier utgör ett allt mer frekvent förekommande inslag. Enligt henne finns politiska likheter i alla länder där högerpopulismen fått fäste. Utvecklingen har skett i situationer där de traditionella partiernas olikheter minskat och konsensusinriktade partier samlats i mitten av den politiska skalan. I och med det fråntas väljare möjligheten att välja bland politiska program med utpräglat olika innehåll, vilket innebär ett mindre urval av demokratiska politiska identiteter att välja mellan. När traditionella

M M E N MÖJLIGGÖR PÖPULISM

”...högerpopulistiska partier ersätter distinktionen mellan höger och vänster med en åtskillnad mellan vi och dem.”

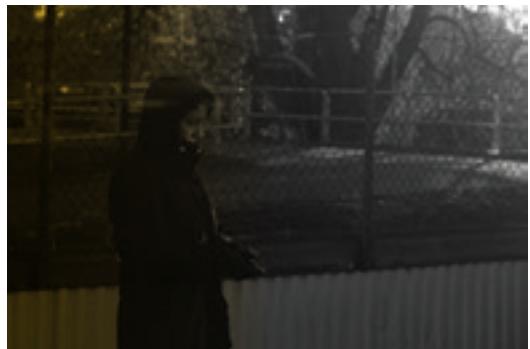
partier rör sig mot mitten skapas ett tomrum på skalans ytterkanter, ett tomrum som möjliggör för populistiska partier att erbjuda ett alternativ till den likriktade politik traditionella partier för,

Vidare argumenterar Mouffe för att högerpopulistiska partier ersätter distinktionen mellan höger och vänster med en åtskillnad mellan vi och dem. Det finns en postpolitisk idé, framförd av bland annat Anthony Giddens, som menar att individualiseringen i samhället har gjort att politik som kretsar kring kollektiva identiteter har blivit förlagad. Detta tar dock högerextrema partier avstånd från när de med sin politik vill skapa ett »vi«, genom att bygga en diskurs på föreställningen om »folket«. Framgången hos dessa partier beror följaktligen på att de lyckas formulera en politik med reella krav, som får medhåll på grund av en folklig frustration, i tider då traditionella partier i stor utsträckning upplevs ha begränsat sig till att skapa förutsättningar för en välfungerande marknad.

Vad Mouffe argumenterar för är att de högerpopulistiska partiernas framgång kan förklaras med politikens avsaknad av livlig demokratisk debatt. Enligt henne innebär utvecklingen av de allt suddigare gränserna mellan höger och vänster något som, istället för att främja demokratin, snarare undergräver den. De traditionella partiernas mittcentrering vilken möjliggör för högerpopulistiska partiers skapande av kollektiva identiteter utgör således ett betydande hot mot demokratins fortlevnad. Huruvida denna till synes icke-demokratiska utveckling ska komma att röna ytterligare framgångar återstår att se. Norges val i höstas, som innebar Fremskrittspartiets inträde i norska regeringen, bådar sannerligen inte gott för dem som kämpar mot främlingsfientlighet och högerextremism i demokratins tecken.

Vidare läsning: Om det politiska av Chantal Mouffe (Tankekraft förlag, 2008)

GAPS OF LONDON

Rush hour at Liverpool street underground station, people head on and off the trains in one of the world's oldest underground railways. The city is London - Europe's capital - the continent's third largest city. A mechanical voice declares the well-known phrase »*Mind the gap*«. Doors close and minutes later on the Central line the train arrives at Tottenham Court Road - the northeast corner of Soho. This district in central London could be compared to a sizzling stronghold, not only for the British, but also the European LGBT (Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender) community. Since the 1980's Soho has developed in a unique way and is the cradle of an economical phenomenon called the »Pink Pound«. The Pink Pound can be described as the sum of the LGBT community's total financial capacity, an economical force that attracts many markets.

From Soho to Vauxhall

Real estate agents tell their clients to »*follow the Pink Pound*«. The w1 post code is smoking hot; everybody and their mother wants to live in Soho. If you want a two-room apartment, a budget lower than £1,500,000 will get you nowhere. The next area in London to be conquered by the Pink Pound lies across the Thames. Vauxhall is the epicenter of the same process that earlier occurred in Soho. A myriad of bars, cafes and nightclubs are establishing in the area. The nickname - a portmanteau of Soho and Vauxhall - »Voho«, tells us a lot about the Soho-like atmosphere found in Vauxhall, where London's first

gay-men-only gym opened already back in 1996. The Pink Pound's presence is of course also seen in the real estate market; the prices in Vauxhall are going up.

Honest marketing

Market analysts like Ian Johnson, the founder of »Out now« - a gay marketing agency - are consulted by companies who try to adjust their strategies to target the LGBT community and mine the Pink Pound. Unsurprisingly it's shown that a business' LGBT-oriented marketing needs to be honest, or it will be counter-productive. A too offensive strategy only enhances stereotype prejudices. The Swedish company Absolut Vodka is a successful example. They launched a campaign in 2008 with a limited edition rainbow coloured vodka bottle. It was a brilliant marketing maneuver, which many other markets are trying to mimic in various ways. The difference is that Absolut Vodka's LGBT-orientation started over thirty years ago, even before today's Pink Pound hype came to light.

Mind the gap

Whether the ubiquitous use of the phrase »Pink Pound« is an inclusion or exclusion of LGBT community from society is impossible to tell. The squeaks from braking trains in London's underground might be the starting signal of a world-wide movement. What happens in London will not stay in London. The expression »Pink Pound« alone mustn't be judged as good or bad, but it implies a repulsive difference - a gap that must be minded.

THE THIGH GAP

— On Female Ideals and The Internet

The thigh gap is the latest body image craze for young women to sweep the Internet. A thigh gap is the phenomenon where if you stand with your knees together, your thighs do not touch. It might seem unlikely that this very specific body feature would have any mass appeal, but despite its seemingly obscure allure, the thigh gap has flowered into a full-blown online obsession. Young girls, often in their teens to early twenties, upload pictures of their legs to social media sites like Tumblr, Pinterest and Instagram.

They caption their pictures with comments such as »*only two more inches!*«, or upload so-called »thinspo« or thin inspiration pictures of skinny legs displaying the coveted gap. The hysteria has lead to a frenzy of online activity, ranging from the mildly sinister websites promising »*nine easy steps to achieving thigh gap*« for a fee, to the rather bizarre twitter account dedicated to the thigh gap of the model Cara Delevingne.

So is this really new? Haven't we heard this before, about other body parts? There is no lack of unattainable beauty ideals for women. The market of breeding insecurity and body hatred for profit is as flourishing as ever. The addition of a thigh gap to the ever-increasingly detailed image of the ideal female body is hardly a shocking development. What is peculiar about this particular strain of body obsession is not that it exists. Instead, what must be investigated is how it has made its way from the fashion world to the mainstream, and in a very short time achieved considerable notoriety and impact. How has this partic-

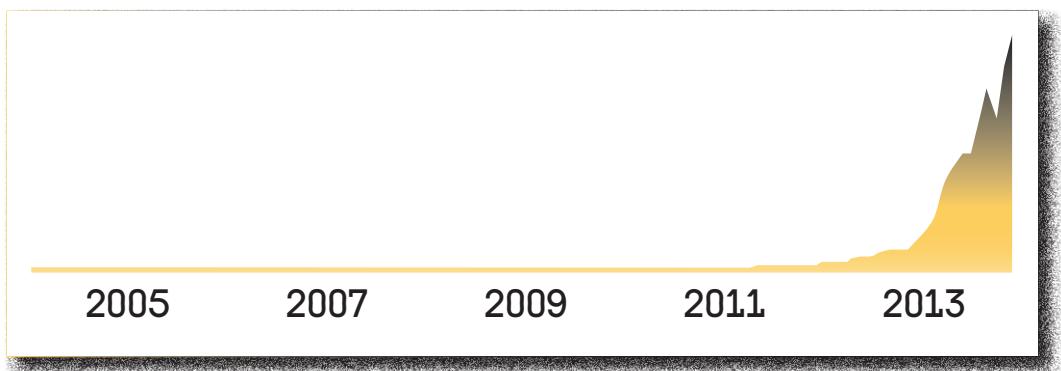
“A constant storm of visual content and digitally enhanced pictures lull us into new ideals before we even know it, and it spreads like wildfire. At the time of writing, a Google search for »a thigh gap« results in well over 10 million hits”

ular variety of body hate managed to so successfully market itself as the new perfection?

The answer must lie in the way it is communicated: the Internet. The Internet is an exceptional catalyst for bringing people together over

*note: At the time of editing close to 12 million.

obscure interests and spreading news and trends. From revolutions in the Middle East to adult men bonding over »My Little Pony«, it allows people to find likeminded individuals all over the world. However, the very qualities that enable minority sexualities and obscure fan-fiction to thrive also support murkier development. Women's bodies are picked apart by the anonymous multitudes, where forums online evaluate every detail. A constant storm of visual content and digitally enhanced pictures lull us into new ideals before we even know it, and it spreads like wildfire. At the time of writing, a Google search for »a thigh gap« results in well over 10 million hits*. Below is a graph displaying the rise of Google searches of the keyword »thigh gap«:

The horizontal axis is time (starting from 2004 to November 2013), and the vertical axis represents how often a term is searched relative to the total number of searches globally. Illustrating the swiftly rising popularity of the thigh gap, as the mainstream in 2013 embraces this new body ideal.

While body ideals are harmful as a rule, it is especially important to take note of the potential health risk involved in the pursuit of the thigh gap. Not only is it often a sign of underweight, it is also, depending on the skeletal structure of the body, a completely impossible goal for many, regardless of weight loss.

LET'S CLOSE THE GAP

My morning commute has a very faithful companion, in the form of two brilliant podcasts - one from WIRED magazine, the other from The Economist. These not only keep me up-to-date on the latest world scenarios but many a time I learn something relatively new; most recently, that the little island of Puerto Rico is not an independent state but a US territory in the Caribbean, effectively landing in a legal gap especially as regards government spending and US taxation laws.

In today's day and age of specialisations these gaps are to be found everywhere. However, nothing but the London Underground's recorded announcements seem to remind us of these, with the announcement of »Please mind the Gap«. Of course the warning there is in regard to the physical gap between the platform and the train. My latest assignment at work has had me wrapped up in the gap that exists in the political science literature surrounding our understanding of corruption - a phenomenon that can be found in all settings, in various forms, over and above the simple bribe transaction that we tend to associate with corruption - i.e. an exchange of money in return for a favour/service between two individuals. The focus has remained on the individual, where even legislation has been focused on the individual and what form of remedy there can be at the individual level. Finding this conundrum both confusing and harrowing, I tried to zoom out in order to get a holistic understanding - beyond the liberalist view that perpetuates the majority of our political science and governance studies, as well as our day-to-day life. So, I turned to Aristotle and the political theory of republicanism.

A place where this gap is most prominent is today's global economic system, where the liberal capitalist economies have remained a separate feature from the government and tried to maintain this separation in accordance with laissez-faire policies. This separation and focus on individual sectors lost sight of the holistic situation to such a strong extent that the financial crisis of 2008 brought the gap into focus and translated to the public sector, which not only had to shoulder the private sector but also take charge of the situation.

In the liberalist view we are taught to analyse and understand the public as separate from the private, the individual versus the collective, with the individual ruling supreme. However, Aristotle's republicanism focuses not on the individual, but on the collective. This does not negate the individual; instead there is a long term understanding towards the wellbeing of the

collective as priority instead of the individual. The fundamental point here is that the collective is made up of individuals and it is on this foundation Aristotle professes his ideas.

Aristotle encourages a holistic outlook, paying heed both to the public and the private simultaneously; effectively working off of the tension that is created between the both these two. The result is that we cater to an overall picture, the macro instead of only the micro aspects of society. This outlook is based on the premise that there is a shared idea of the good society, wherein we all live and operate. This is a feature missing in both the liberal democratic view, and also the academic research, at least in relation to the concept of corruption within the political science realm. We should re-gear and utilise this republican political theory, because it challenges the current outlook, but also to improve upon our present ideas of what corruption is and what it is we look upon as the «good society». Let us end this with a succinct analogy from Aristotle's *Politics*:

“...the state is by nature clearly prior to the family and to the individual since the whole is of necessity prior to the part; for example if the whole body be destroyed, there will be no foot or hand except in an equivocal sense, as we might speak of a stone hand for when destroyed the hand will be no better [...] The proof that the state is a creation of nature and prior to the individual is that the individual, when isolated, is not self-sufficing; and therefore he is like a part in relation to the whole.”

URBANA UTMANINGAR

I dagsläget beräknas en tredjedel av jordens befolkning bo i informella bosättningar, och om drygt 20 år förväntas de passera landsbygden som den vanligaste bosättningsplatsen världen över. Beteckningarna på dessa organiskt uppspirade urbana områden är många och ofta med nedsättande konnotationer: shanty towns, ghettos, favelas, townships och slum. I länder som Etiopien, Nepal och Afghanistan lever över 90 procent av stadsborna i informell bebyggelse som inte sanktionerats av myndigheterna. På sina håll har de en gång perifert belägna områden som tagits i bruk av inflyttare kommit att ligga på högeligen eftertraktad mark i takt med att städerna expanderat. Så är exempelvis fallet i Dharavi i Mumbai - en av världens största informella bosättningar - vars stigande markvärde motiverar regeringen till att försöka locka invånarna att flytta.

Definitionen för informella bosättningar är (enligt OECD) hus som antingen uppförts på olagligen ockuperad mark eller som inte är överensstämmende med antagna stadsplaner. Istället för långsiktig helhetsplanering över infrastruktur och bebyggelse är det omedelbara behovet drivkraften och materialvalet baseras på vad som finns att tillgå. Processen kan i stora drag liknas vid hur de medeltida stadskärnor som idag anses tilltalande pittoreska tillkom, och faktum är att storstäder som Chicago och Seattle uppstod och drevs som informella bosättningar innan de sedermera formaliserades.

Utöver det rent juridiska manifesteras gapet mellan formell och informell bebyggelse många gånger i bristande sanitetsanordningar och samhällsservice eftersom myndigheterna räds att legitimera det informella och därfor inte vill bidra med adekvat tillgång till vatten, avlopp,

"Beteckningarna på dessa organiskt uppspirade urbana områden är många och ofta med nedsättande konnotationer: shanty towns, ghetton, favelas, townships och slum."

skolor och sjukvård. Emellertid är ingalunda allt i dessa bosättningar dåligt: de bosatta rapporterar inte sällan hög grad av trivsel och förhållandenvis låg arbetslösitet, ofta tack vare en frodande informell ekonomi. Hög befolkningstäthet leder förvisso till trångboddhet, men ger samtidigt kortare reseavstånd och bättre affärsmöjligheter än mer glest befolkade områden. Myndigheternas omflyttning av den oreglerade bebyggelsens invånare till mer perifert belägna nybyggen tar sällan de positiva aspekterna i beaktande; emedan en rymlig nybyggd lägenhet kan tyckas eftertraktansvärd är det knappast oproblematiskt att ryckas från sitt levebröd.

Vad är då lösningen? Bör man se informella bosättningar som en naturlig transitionsfas med en inneboende strävan efter att formaliseras, och där nästa fas istället för en förflyttning av de boende inkorporerar den rådande bebyggelsen och den informella ekonomin i den formella? Eller är informella bosättningar ett funktionellt alternativ till formella planer, som genom boendegemenskapens kännedom om problem och behov och dess högeligen decentraliserade administration rent av kan vara mer effektivt? I så fall kanske legitimerande av denna urbaniseringsprocess kan vara ett bättre val än såväl avhysning som formalisering.

I Thailand har regeringen sedan ett par år börjat med lån till lokala småskaliga nätverk av informella bosättare, vilket motiveras bland annat med att de bland dessa finns en social kraft som förmår handskas med de boendes dagliga problem på ett mycket mer effektivt sätt än man kan åstadkomma med ett toppstyrts angreppssätt. Syftet med lånen är att möjliggöra för de boende att uppgradera sin egen bostadssituation och gemensamma bostadsområde. De boende fyller själva rollerna som aktör, problemlösare och genomförare.

Oavsett hur man väljer att handskas med gapet mellan formella och informella bosättningar är det ofrånkomligen en fråga som kommer fortsätta växa i angelägenhet under överskådlig tid. Att grundligt studera fenomenet, diskutera alternativ och involvera alla berörda torde i varje fall vara ett viktigt steg för att hitta konstruktiva lösningar för denna tids nog dominerande boendeform.

KLYFTAN MELLAN BEGREPP & FENOMEN

”Inom religionsvetenskap är det välkänt att religion är ett problematiskt begrepp, speciellt när det ska översättas”

För exakt ett år sedan Intervjuade jag statsvetaren Ronald Inglehart* i samband med hans Göteborgsbesök. En viktig fråga för mig som religionsvetare är hur man mäter religionens relevans för mäniskor i olika kulturer. Jag undrade därför (1) om han såg några problem med att översätta begreppet ›religion› till icke-engelskspråkiga kulturer, och som följd påstod jag (2) att mäta religion i olika kulturer måste vara beroende av vilket begrepp som används och vad det betyder i dess kontext. Ingleharts svar var (1) »*I hate to be simplistic, but no. The concept of religion is almost universally recognized*« och (2) »*It's not entirely unproblematic, but I would say that this is one of the things that are more or less universal, that religion is almost universally recognized.*«

Jag blev minst sagt förvånad över hans svar. Inom religionsvetenskap är det välkänt att ›religion› är ett problematiskt begrepp, speciellt när det ska översättas till icke-västerländska kulturer. Om man då ska mäta religion världen över genom att fråga hur viktig religion är för mäniskor så kan man fråga sig: exakt vad är det man mäter i varje kultur? Mäter man helt enkelt, oavsett kontext, precis samma sak som

*<http://www.utblick.org/2012/11/26/interview-with-ronald-inglehart>

om vi här i Sverige svarar på frågan »*hur viktigt är religion för dig?*« i en enkät?

Problem som brukar uppstå kan illustreras genom en dialog mellan två religionsvetare, så här kan det då låta:

KRITISK RELIGIONSVETARE:

»*Det är svårt att översätta ›religion‹ till icke-västerändska kulturer eftersom det inte finns något motsvarande begrepp.*«

MYS-RELIGIONSVETARE (A.K.A ELIADIAN):

»*Vadå, det väl inga problem... ta till exempel Hinduism, deras ord för religion är ›Sanatana dharma.‹*«

KRITISK RELIGIONSVETARE:

»*Okej, och vad exakt menas med ›Sanatana dharma?«*

MYS-RELIGIONSVETARE (A.K.A ELIADIAN):

»*Den eviga läran och en uppsättning av absoluta plikter.*«

KRITISK RELIGIONSVETARE:

»*Okej, så det betyder alltså att ›den eviga läran och en uppsättning av absoluta plikter‹ är vad du menar med ›religion?«*

MYS-RELIGIONSVETARE (A.K.A ELIADIAN):

»*Eh, näe... men alltså, ›Sanatana dharma‹ är liksom deras religion!«*

Om ett begrepp påstås vara en motsvarighet till ›religion‹ förväntar man sig rimligtvis att betydelsen också är synonym. Att hänvisa till något lokalt begrepp och mena på att »*det är deras religion*« är något helt annat - det är att använda religion som kategori över olika kulturella uttryck. Ett annat exempel som ofta förekommer i dessa sammanhang är det arabiska begreppet ›dīn› som sägs vara islams ord för ›religion‹. Problemet med detta påstående är att, förutom teologi och plikter (som islams fem pelare), omfattar ›dīn› också sådant som berör det ekonomiska, sociala och politiska livet.

Med tanke på att det man mäter kan i ett sammanhang associeras med en personlig och individuell gudstro, medan det i ett annat sammanhang kan associeras med samhälleliga plikter, eller hela sociala, politiska och ekonomiska system, är det är alltså självklart väldigt oklart exakt vad det är man mäter när man mäter ›religionens relevans‹ för människor i olika kulturer.

Ingleharts resonemang är därför missvisande och jag vågar påstå han helt enkelt har fel: ›religion‹ är inte ›universellt erkänt‹. Att Inglehart och andra däremot använder ›religion‹ som om det vore universellt betyder inte att det är universellt erkänt - det betyder bara att kategorin ›religion‹ tillämpas universellt, med andra ord: religionskategorin används transkulturellt, på en rad olika sociala, politiska och kulturella fenomen, som om det vore ett universellt och enhetligt fenomen.

MIND THE GAP BETWEEN THE ROCKS

International presence in Afghanistan is set to end by 2014. As the NATO-led International Security Assistance Force (ISAF) and its affiliated countries - Sweden among them - prepare for the scheduled withdrawal from the mountainous region by the end of next year, few express optimism in what could be referred to as the Afghan Autumn. The military handover is far from completion, rather appearing as a political scheme to cover the retreat from a tiring war. This, and more to it, is found in Willhelm Agrell's new book *»Ett krig här och nu«*.

The question is: if Afghan security forces cannot fill the space left by retreating foreigners, then what will? Most would agree with the maxim posed: 'please, mind the gap'. Without attempting to summarize the thirty plus years of conflict in Afghanistan, one mistake often made with regard to the international effort is that its overall purpose has been to maintain peace.

Starting in December 2001, after American forces drove out the Taliban from Kabul, the international effort has been molded by the security gap left by American troops leaving early to fight Saddam in Iraq. Originally, the intent was never for American troops to participate in the subsequent international effort. The neutralization of the Taliban was to be quick and swift, democracy installed within six months and the reconstruction of the country carried out by the new regime. The international force ISAF - without American participation, but working within an ongoing American war - was told to assist in this process.

Without any mandate or means for securing anything outside of the Kabul region, this proved very difficult. The rather astonishing ignorance of American officials concerning the existing historical and present circumstances of the region blew up in their faces. The ISAF

“The question is: if Afghan security forces cannot fill the space left by retreating foreigners, then what will?”

mission was transformed into a NATO operation in February 2003 as a result of the NATO countries' reluctance to support the war in Iraq. By then, the Taliban were once again established in the tribal areas bordering Pakistan. The Afghan police weren't ready to uphold security by a long shot and civilians were falling victims to an insufficient amount of cornered soldiers with a large amount of guns.

When reflecting upon the achievements made or not made in Afghanistan, it is important to keep in mind this gap of incentives. When Barack Obama in 2009 launched a concentrated effort in order to end the wreckage by 2014, it's certainly to be considered as a get-out-of-dodge move. It contrasts with previous goals, but reflects Afghanistan's historically near-permanent status as a perceived means to an end, rather than as an end in itself.

In between President Hamid Karzai's efforts to bring the Taliban to the negotiating table, American drone strikes inside Pakistan keep militants *»on their toes«* on the ever so blurry Afghan-Paki border.

Meanwhile, a deal allowing American troops to stay in small numbers, training local authorities after the ISAF coalition departure, is currently being brokered. As you read this, the Afghan Assembly of Elders may have reached a decision telling president Karzai that they will not agree with the deal, creating space for yet another power vacuum.

Crucial for the outcome of the Assembly is the American pledge for immunity of US troops; US military courts, rather than Afghan ones, are to process the alleged war-crimes of American forces. Once again, the American reaction to a mission that has gone wrong misses the message: *»please, mind the gap!«*.

VIDGANDE GLAPP MELLAN ATATÜRK & ERDOĞANS TURKIET

Turkiets premiärminister Recep Tayyip Erdoğans ställer sig emot att killar och tjejer bor kollektivt i studentresidenser och kommer enligt egen utsago tillgripa medel för att förhindra det. Varför? Jo, därför att dessa boendeformer inte går i linje med det regerande partiet AKP:s* värderingar. När media rapporterat om dessa kontroversiella uttalanden förnekades det från partiet som »rena hopdikningar«, och Bülent Arınç, vice premiärministern och regeringens talesperson, försökte motverka det ramaskri som utbrutit och konstaterade att regeringen inte blandar sig i människors privatliv - »vi har inte någon sådan auktoritet«.

Dagen därpå bekräftar premiärministern att han visst sagt vad som kommit ut i media - studenter av olika kön skall inte bo tillsammans och regimen kommer ingripa. Detta trots att det strider mot artikel 8 om rätten till privatliv i Europakonventionen som Turkiet undertecknat 1954. Att ministrar på höga poster, såväl som partiets egen tidning Yeni Şafak, censurerar premiärministern visar att missnöjet med honom inte bara syns i sommarens Gezi-protester, som i stort utvecklades till demonstrationer mot Erdoğanregimen. Kanske börjar förtroendet för premiärministern tryta även inom hans eget parti. Oavsett om Erdogan moralistiska ton börjar klinga falskt även inom hans eget parti är denna händelse ännu ett tecken på ett glapp i Turkiets identitet.

Erdoğans förakt mot de med en sekulär, urban, och om man så vill västlig, livsföring har märkts allt tydligare sedan 2010. Trots omfattande demokratiseringsreformer under de första åren vid makten har hans retorik blivit allt mer barsk och han har fört en politik som många menar inskränker individuella friheter. Ett uttryck för detta förakt är Erdogan benämning av alkoholnyttjare för »alkoholister«, och 2010

*Rättvisa- och utvecklingspartiet

omsattes denna inställning till politisk praktik när man dramatiskt höjde alkoholskatterna och förbjöd försäljning efter kl 22. Erdogan vill inte ha en generation som »*går runt och är fulla*«, »*de unga skall vara alerta*«. Detta är bara ett av många exempel på vad som kan beskrivas som moralism från regimen. Andra exempel är premiärministerns upprepade uppmaningar om att varje hushåll bör skaffa minst tre barn, att skärpt abortlagstiftning har diskuterats, och de nedlåtande kommentarer om yngre urbana generationers livsstilar som ofta fälls.

Gezi-protesterna har av den intellektuelle journalisten Ahmet İnsel beskrivits som en »*revolt för självrespekt*«. Kemalister har även varit en betydande del av protesten, och denna grupp räds för att det ruckas på republikens grundläggande princip om sekularism. Låt oss ta en historisk återblick.

Efter Ottomanska imperiets fall utropades 1923 Mustafa Kemal »Atatürk«* till landets nya president. Turkiet skulle nu moderniseras och bli en nationalstat à la västerländsk modell. Atatürk genomförde att omfattande reformeringsarbete i vilket bärande principer var sekularism, republikanism och nationalism. Det tidigare arabiska alfabetet byttes ut

*turkarnas antader

”Dagen därpå bekräftar premiärministern att han visst sagt vad som kommit ut i media – studenter av olika kön skall inte bo tillsammans och regimen kommer ingripa.”

mot det latinska, det turkiska språketrensades på persisk och arabiskt inflytande, religiösa symboler så som huvuddukar och fezer förbjöds inom statligt administrativa lokaler och religiösa ämbeten från den ottomanska teokratin avskaffades. År 1938 ströks ur konstitutionen islam som republikens statsreligion. Idag råder en personkult kring Atatürk, något som tydligt framträder i de flesta städerna; byggnader, gator och Istanbuls flygplats har döpts efter honom, gator och torg pryds av statyer och flaggor, i många turkars hem hänger denna nationalikon inramad på väggen och på hans årliga dödsdag den 10:e november syns hans ansikte i princip överallt i sekulära stadsdelar.

Mot slutet av det kalla kriget när den liberala globaliseringen accelererade ansökte Turkiet om anslutning till den Europeiska ekonomiska gemenskapen vilket skulle skaka den gamla nationalistiska ordningen. Man kan säga att landets identitet ifrågasattes. Dessa förändringar skulle 2002 leda till en jordkredsseger för det konservativa och islamistiska AKP, och Recep Tayyip Erdoğan tillträde året därpå som premiärminister. Under ett decennium befäste partiet sin dominans i politiken, och vann det nationella valet för tredje gången i rad 2011 med nästan 50 procent av rösterna och med ett ovanligt högt valdeltagande. En sådan framgångssaga hos ett politiskt parti har inte skådats i modern turkisk historia.

Segern beskrivs ofta som en folkets revansch, då kemalisterna förknippats med eliten, medel- och överklass och de som lever i storstäderna, medan framför allt äldre och landsortsbefolkningen är mer konservativ och i högre grad AKP-väljare.

Idag pratar många om att det finns drömmar att återupprätta ett nytt Turkiet i forna ottomanska imperiets anda. Det kryllar av ottomansk fashion i populärkulturen, inte minst i åtskilliga TV-serier. Staten har öppnat särskilda historiska bibliotek om islam, och det berömda Hagia Sofia* planeras att åter öppnas som moské. »*Vi står nu bredvid Hagia Sofia-moskén ... vi ser en sorglig Hagia Sofia, men förhoppningsvis kommer vi smart att se hennes leende igen,*« sade Arınç, vice premiärminister, under en invigningsceremoni av intilliggande Mattmuséet.

Sedan några månader är det tillåtet att bära slöja på universitet, i parlamentet och för statstjänstemän, och i slutet av november syntes den första gången på ett nyhetsankare i TV-rutan. I Elif Şafaks roman *Bastarden från Istanbul* säger en mor till sina döttrar att »*de turkiska kvinnorna tog av sig slöjan för nittio år sedan. Ingen av mina döttrar ska avsäga sig rättigheterna som den store överbefälhavaren Atatürk skänkte det här landets kvinnor*«. Denna syn på slöjan som en symbol för förtryck är vitt spridd bland Turkiets sekulära, men faktum är att runt två tredjedelar av den kvinnliga befolkningen är beslötade, så nog kan upphävandet av slöjförbud ses som en demokratiseringsreform som underlättar livet för otaliga kvinnor att studera.

I en tid då Turkiets eventuella framtida inträde i EU prövas, kan man ställa frågan om vilken riktning landet är på väg? Få skulle förmögligen motsäga tesen att nuvarande regering med Erdoğan i spetsen rör sig bort från kemalisternas principer. Kanske går eran då Turkiet setts som en sekulär utpost på den internationella arenan mot sitt slut.

*Byggnaden som från början var en kyrka för att under 1500-talet byggas om till moské för att sedan under Atatürks era bli museum.

GÖTEBORGS SPÅRVAGNAR

Fotoserie av Jennie S. Lindberg.

- (p.9) Getebergsäng 24/II 13.22
- (p.9) 10:ans spårvagn Biskopsgården - Guldheden 24/II 15.18
- (p.9) 10:ans spårvagn Biskopsgården - Guldheden 24/II 15.18
- (p.12) 5:an, 6:an, 10:ans spår mot Biskopsgården 24/II 15.13
- (p.13) Getebergsäng 24/II 13.23
- (p.13) Rambergsvallen 30/X 11.42
- (p.13) Spår Göta älvbron 30/X 16.19
- (p.15) Gropegårdsgatan 30/X 13.45
- (p.15) Gropegårdsgatan 30/X 13.46
- (p.20) Tunnel Eketrägatan 30/X 11.17
- (p.24) Tunnel Eketrägatan 24/II 14.43
- (p.24) 5:ans spårvagn Östra sjukhuset - Länsmansgården 6/II 15.42
- (p.29) 1:ans spårvagn Tynnered - Östra sjukhuset 6/II 14.08
- (p.29) 6:ans spårvagn Länsmansgården - Kortedala 24/II 14.08
- (p.29) Biskopsgården 30/X 13.32
- (p.30) Spår Göta älvbron 30/X 16.19

UTBLICK RECOMMENDS

Utblick №4
2013

Mammoth, Lukas Moodysson

Mammoth is a drama directed by Lukas Moodysson, starring among others Gael Garcia Bernal and Michelle Williamson. The film tracks the stories of a diverse cast across the globe: the Vidales, a young, wealthy New York family; their Filipino maid and her family, with her two young sons left behind as she works as a caregiver in America; and a Thai prostitute who our New York father Leo Vidales (Garcia Bernal) encounters during a business trip to Bangkok. Their lives clash and interweave, showing how globalisation has changed global human interaction. The gaps between continents are seemingly erased with the ease of transport and trade, as Mr. Vidales zooms across the world, but the gap between poor and rich seems unsurpassable. Mammoth vividly displays how our lives are interlinked, despite geographical distance, how the poor are exploited for the comfort of the wealthy, and asks uncomfortable questions about the justice in a system that only caters to those who already have it all.

Recommended by: Anja Johansson

We are Roma, Göteborgs Stadsmuseum

With a 500 years old history of Roma in Sweden, this eye-opening exhibition gives the visitor a chance to reflect not only on racism and segregation in Swedish society but also on how useful a carpet is. How is it different to be Roma in Sweden in 1910, 2013 or in the future? With a spare hour, this interesting exhibition gives you a chance to meet Romanies living in Sweden and learn more about their history, lives and dreams.

Recommended by: Mikael Boberg

Norra Hamngatan 12
Open until the 12th of January 2014.
Entrance: 40 SEK, free under age of 25.

Recommended by: Eva Corijn

The Whole Woman, Germaine Greer

»Mind the gap« or »(let them) mind your gap«? Germaine Greer's »The Whole Woman« is a thought-provoking, highly interesting, feminist collection of essays which includes a fierce criticism of the practice of cervical screening, arguing that it constitutes a hidden, gendered abuse of women's bodily boundaries.

Utblick

The Society of International Affairs' own Journal

Utrikespolitiska
föreningen
Göteborg

*www.utblick.org, www.ufgbg.se, facebook.com/ufgateborg

Are you the next president of the Society of International Affairs?

Did you know that the Society of International Affairs pre-dates the United Nations? We have been putting international affairs on the agenda in Gothenburg since 1925.

This year our packed program of lectures, international delegations, national convents and film festivals has cast us as one of the largest and most active societies at the university. This magazine, together with our online platforms* have instigated debates and kept you up to date with the society. Last but not least, the society now has its very own Model United Nations Club, anno 2013.

2013 is coming to an end and, as outgoing President, I am hugely proud of everything we have achieved. It has been one of the most action-packed years this society has witnessed in recent years. I would like to take this opportunity to thank our active members for the extraordinary commitment you have each demonstrated. I hope that you, like me, end this year with some of your worldviews challenged, and others reinforced. I look forward to following what you take on next, in our society and beyond.

It's now time for a new year and for new people to take charge and lead the Society of International Affairs. Do you have the leadership skills to front one of the largest student societies at the University of Gothenburg? Or are you interested in honing the creative and practical skills needed to run one of our thriving committees, edit this magazine or manage our finances? Do you want to be part of the debate?

If so, we'd love to hear from you. Applications to the board of 2014, including a personal letter and cv, can be e-mailed to uf.valberedning@gmail.com up until December 16th 2013. For more information, please visit ufgbg.se or drop me an email.

Thank you all for a brilliant year, and happy holidays!

Lovisa Möller
President

ordforande@utrikespolitiskaforeningen.se

The Society of International Affairs Gothenburg is a non-governmental organization with the ambition to spread knowledge and spark discussion about foreign policy issues. We organize lectures and trips, host movie screenings and publish the magazine Utblick. A one-year membership is 50 sek and everyone can join.